

gospod, ki otroka ljubi kot lastno hčerko. Sedaj ni manjkalo Irmi ničesar, vsega je imela v izobilju.

Irma si je pa za vse življenje zapomnila, da ljubezen do bližnjega ne ostane brez blagoslova božjega. Pa tudi uljudnost proti vsakomu, znancu in neznanцу — ne rodi nikdar slabih sadov. Lepa beseda najde pač vedno lepo mesto.

Mijo Rujanov.

Pobožni vitez.

(Pravljica.)

Zivel je nekoč vitez, zelo hraber in bogaboječ. Če je šel iz svojega gradu ali če se je vračal domov, je moral iti čez veliko pokopališče, kjer so v starih časih sežigali pogani svoje mrličé. Pozneje je bila tam bitka. Na mestu so pokopali mrtve vojake, pa pozneje sezidali katoliško pokopališče in cerkev.

Kolikorkrat je pobožni vitez jezdil memo one cerkve v boj, ali če se je vračal domov, vselej je molil za pokoj vernih mrtvih. Nikdar ga ni bilo strah, ko je jezdil memo pokopališča, in najsi je bilo temno kot v rogu, ali pa naj je obsevala luna s svojimi bledimi žarki blede spomenike.

Ko jezdil nekoč spet od svojih opravkov domov, ga napade kraj pokopališča sovražna četa. Sicer se ni prestrašil sovražnika, vendar je sedaj uvidel, da ga ne more drugo rešiti kot beg. Bežéč memo pokopališča je zamolil besede 131. psalma, ki se glasé: „K tebi kličem iz globočine, o Gospod, Gospod, usliši moj glas!“ — In glej! komaj je izgovoril pobožni vitez te besede, kar začnó vstajati iz grobov mrličí, pa skle-nejo koščeno steno med preganjalci in vitezom. Sovražniki od strahu odbežé in vpijejo kot zverina. Vitez pa nepoškodovan prijezdi na svoj grad, ker so ga branili mrtvi, za katere je tolikokrat molil . . .

Ferd. Schmidt. — Osojski.

